

- b) másik, vény ellenében kapható gyógyszerkészítmény rendelkezésért azon gyógyszer helyett, amelyet az ösztönző rendszer hiányában egyébként felírhattak volna a betegnek,

feltéve hogy e másik, vény ellenében kapható gyógyszerkészítmény a beteg konkrét betegségének kezelésére használt gyógyszerrel azonos terápiás osztályba tartozik.

(¹) Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 311., 67. o., helyesbítve: HL 2005. L 235., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 69. o.).

2009. február 13-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Francia Köztársaság

(C-64/09. sz. ügy)

(2009/C 90/25)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: P. Oliver és J-B. Laignelot meghatalmazottak)

Alperes: Francia Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság – mivel nem fogadott el minden olyan törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezést, amely az elhasználdott járművekről szóló, 2000. szeptember 18-i 2000/53/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (¹) 2. cikke 13. pontjának, 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának, 5. cikke (3) és (4) bekezdésének, 6. cikke (3) bekezdésének, 7. cikke (1) bekezdésének és 8. cikke (3) bekezdésének helyes és teljes átültetéséhez szükséges – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresete alátámasztására a Bizottság a 2000/53/EK irányelv bizonyos rendelkezéseinek a francia jogba történő helytelen átültetésére alapított hét kifogásra hivatkozik.

A felperes először is azt hozza fel, hogy az elhasználdott járművekre vonatkozó „bontási információknak” a 2. cikk 13. pontjában szereplő fogalmát nem kellően világosan és pontosan

ültették át, mivel az erre vonatkozó nemzeti rendelkezés hatálya egyértelműen szűkebb az irányelvénél; mindenekelőtt nincs összefüggésben a közösségi jogalkotónak a megfelelő és környezetbarát kezelésre vonatkozó céljával.

A felperes szerint a 4. cikk (2) bekezdése a) pontjának késelemes átültetése azzal a következménnyel járt, hogy a piacon a mentesített eseteken kívül tizennyolc hónapig ólmot, higanyt, kadmiumot és hatvegyértékű krómot tartalmazó járművek, anyagok és alkatrészek voltak jelen, mivel a megfelelő nemzeti rendelkezéseket csak 2004. december 31-től kellett alkalmazni a típusjóváhagyásra került járművekre, holott az irányelv 4. cikke (2) bekezdésének a) pontjában 2003. július 1-jei időpont szerepel.

A felperes arra is hivatkozik, hogy az 5. cikk (3) bekezdésével létrehozott, az elhasználdott járműre vonatkozó szétszerelési igazolás kiállítására szolgáló eljárást a francia jogba helytelenül vették át, ami zavart okozhat például a más tagállamokból származó járművek tulajdonosai számára. A Bizottság e tekintetben különösen azt kifogásolja, hogy a szétszerelési igazolást nem a jármű átadásakor állítják ki, hanem csak a tényleges szétszerelést követően, és hogy azt nem az elhasználdott jármű üzemeltetője, hanem a jármű nyilvántartásba vételi helye szerinti megye prefektusa kapja.

A Bizottság negyedszer arra mutat rá, hogy az 5. cikk (4) bekezdése átültetésének módja ellentétes e rendelkezés hatékony érvényesülésével, mivel lehetővé teszi bizonyos engedélyezett létesítmények – az engedélyezett bontók – számára, hogy megtagadják az elhasználdott jármű átvételét, illetve az átvétel során elmulasztották létrehozni az említett létesítmények kompenzációs mechanizmusát.

A 6. cikk (3) bekezdése átültetésének módja pedig figyelmen kívül hagyja az elhasználdott jármű kezelésének első lépését jelentő „szétszerelés” fogalmát, amely a könnyen eltávolítható daraboknak a szennyezőanyag-ártalmatlanítást megelőző leszerelését jelenti.

A felperes a 7. cikk (1) bekezdésének átültetését is kifogásolja, mivel a francia hatóságok a járműalkatrészek visszanyerését ösztönözik „minden olyan esetben, amikor ezt a műszaki és gazdasági feltételek lehetővé teszik”, holott az irányelv szigorúbb, a „környezetvédelmi szempontból indokolt” esetben fennálló visszanyerési kötelezettségről rendelkezik.

Végül a Bizottság azt hangsúlyozza, hogy a 8. cikk (3) bekezdése az ahhoz szükséges konkrét intézkedések meghozatalára kötelezi a tagállamokat, hogy a jármű- vagy az alkatrészgyártók minden forgalomba hozott új járműtípusnál kézikönyvek vagy elektronikus média útján megadják a bontási információkat.

(¹) HL L 269., 34. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 224. o.